

Hồ sơ số 406 Báo Thăng Mõ
HÌNH ẢNH QUÁ THƯƠNG TÂM
VỚI NHỮNG NỖ LÒNG TÂM-SỰ
CỦA THƯƠNG PHẾ BINH VNCH
HIỆN CÒN Ở VN

HẠ SĨ I: NGUYỄN CHÁNH

SỐ QUÂN: 74/200.564.

ĐƠN VỊ: Trung đội 2, Đại đội 1, Tiểu đoàn 2, Trung Đoàn 3, Sư đoàn 1 Bộ binh.

BI THƯƠNG NGÀY: 14-3-1972 về hướng Tây Bắc An Lỗ, tỉnh Thừa Thiên.

THƯƠNG TÍCH: Cụt chân trái, gãy xương ống chân phải bị teo cơ, tay phải bị thương đứt gân.

GIA CẢNH: Vợ + 2 con.

Đọc qua lời tâm sự thật cảm động của Thương Phế Binh, Hạ sĩ I NGUYỄN CHÁNH sau đây:

Ngày 14-3-1972, vào lúc 10 giờ sáng, Tiểu đoàn được lệnh mở cuộc hành quân về hướng Tây Bắc An Lỗ, tỉnh Thừa Thiên để nối rộng vào đại an ninh, trên đường hành quân, lúc đến một địa danh (tôi không còn nhớ tên) thì đơn vị chạm súng với một đơn vị CSBV, trong lúc giao tranh, tôi là xạ thủ đại liên M60 đang hăng say nhắm đạn vào tuyến chiến đấu của CSBV, để đơn vị tiến quân thì tôi liền bị một loạt đạn đại liên cũng như cối 62 ly của chúng bắn trả làm tôi bị thương, cụt chân trái, gãy xương ống chân phải, hiện chân phải bị liệt, tay phải bị thương đứt gân, cầm gì cũng khó. Sau khi bị thương, tôi được chiến hữu y tá đơn vị bỏ đến đưa tôi ra tuyến sau băng bó vết thương cho tôi. Sau 25 phút giao tranh ác liệt, Đại úy tiểu đoàn trưởng liền xin pháo binh Sư đoàn và pháo binh Ban Thủy Quân Lục Chiến đóng trong vùng hoạt động bắn yểm trợ tôi đa. Sau nhiều đợt pháo của ta vừa chấm dứt, Đại úy tiểu đoàn trưởng liền ra lệnh cho các đơn vị tiểu đoàn đồng loạt xung phong đánh thủng các phòng tuyến chống cự của chúng. Các đơn vị thuộc Tiểu đoàn làm chủ tình hình trận địa, trong lúc lục soát để thu dọn chiến lợi phẩm, thì một chiếc trực thăng tải thương đáp xuống bãi đáp, tải thương tôi và 3 chiến

hữu khác bị thương về quân y viện Nguyễn Trĩ Phương, Mang Cá, Huế, tôi liền được y sĩ Đại úy Tạ Quang Hát giải phẫu các vết thương cho tôi. Đang năm điều trị được 3 tháng thì tôi lại được chuyển thương vào Tổng y viện Duy Tân Đà Nẵng để điều trị tiếp. Sau một thời gian nằm điều trị, tôi được ra Hội Đồng Giám Định Y Khoa họp ngày 30-1-1974, bởi quyết định số 015281/TTMD/PMD/ĐN, KBC.7671 do Thiếu tá Trần Cao Vân, trưởng phòng Miễn dịch Đà Nẵng ký ngày 01-12-1974, tiếp theo, nhận chứng chỉ giải ngũ số 16467/ĐVIQT/NV3/CLQ do Trung tá Bửu Ấp, chỉ huy trưởng đơn vị I Quân Trĩ ký ngày 30-12-1974. Sau thời gian được giải ngũ, hàng tháng tôi và vợ con tôi đều được hưởng tiền phụ cấp cấp dưỡng của Bộ Cựu Chiến Binh / Nha Hưu Bổng, nên cuộc sống gia đình tạm ổn. Sau biến cố 25-3-1975, Cộng sản Bắc Việt xua quân vượt vĩ tuyến 17, cùng xe tăng, đại pháo, cưỡng chiếm khu 11 chiến thuật Thừa Thiên, Huế, từ đó mọi quyền lợi của người thương phế binh VNCH không còn nữa. Với bản thân tôi 2 chân coi như cụt, bàn tay phải cầm gì cũng khó khăn, vì thế mà khó tìm được công việc lao động thích hợp để làm, dù vậy nhưng tôi cũng phấn đấu ráng tìm bằng cách nói vợ vay tiền sắm cho một tủ thuốc lá lè, và vài xấp vé số để ở đầu ngõ ngồi bán cho bà con qua lại để có tiền phụ với vợ. Hơn 1 thập niên đầu còn bán được, nhưng về sau cũng ít ai mua, vì mùa màng bị thất thu, nông dân kiếm tiền cũng khó, ngày không bán được bao nhiêu, lắm lúc chỉ ngồi ngáp ruồi, cầu cho ai đi ngang mua cho vài vé số, hoặc chục điều thuốc lá là mừng lắm, hơn nữa, công an xã viên cơ này rồi cơ nọ không cho ngồi bán, buộc đóng thuế xây dựng, thuế nghĩa vụ, v.v... Tôi nghĩ rằng, ngày không bán được bao nhiêu, lại phải đóng thuế, vì thế mà tôi nghĩ bán. Hiện nay 2 vợ chồng tôi tuổi cũng lớn, lúc tuổi trẻ, vợ tôi cứ ráng sức lao động nặng, bây giờ tuổi lớn, sức khỏe yếu dần, thường bị đau hóm hoài vì 2 chứng bệnh yếu tim và suy thoái cột sống, bây giờ lao động nặng không được. Lúc khỏe thì đi làm, lúc bệnh thì ở nhà. Hiện tại 2 vợ chồng tôi sống với nhau, lo cho nhau hôm sớm, lúc tuổi về già, có gì ăn nấy, bữa đói, bữa no, bữa rau, bữa cháo, cố sống đến ngày hôm nay là có phước lắm rồi. Đã 36 năm nay, chưa một lần tôi được sự giúp đỡ của một hội đoàn nào trong nước cũng như hải ngoại gởi về cho, chỉ nhờ vào công sức lao động của gia đình. Hôm nay, vì cuộc sống quá thiếu thốn, khổ cực, sống chết không biết lúc nào, tôi xin mạo muội viết lá đơn này kèm theo hình ảnh và giấy tờ chứng minh gởi ra hải ngoại để trân trọng kính xin quý vị ân nhân và bà con cô bác xót thương đến hoàn cảnh gia đình tôi mà gởi về cứu giúp, cho vợ chồng tôi được đồng nào hay đồng đó để tiếp tục sống. "Một miếng khi đói bằng gói khi no", sự cứu giúp của quý vị ân nhân là ơn cao nghĩa nặng, vợ chồng tôi không biết lấy chi để đáp đền cho nổi, chỉ còn biết xin chấp tay cúi đầu tạ tạ.

Địa chỉ: NGUYỄN CHÁNH (tự Chánh cụt)

Thôn Mậu Tài, xã Phú Mậu

Huyện Phú Vang, tỉnh Thừa Thiên, Huế

VIỆT NAM

